

Какъ стана тъй? — Защо стана? Не можеше да разбере.

Той си спомни:

Когато за пръвъ пжтъ дойде въ града, не можеше да се насити на живота. . . .

. . . Дълги улици, високи кжщи, съ балкони, по които се мъркатъ пъстри шалове и засмѣни женски лица; по прозорцитѣ цвѣтя, цвѣтя, багренни, бѣли и тъй благоухаятъ, че заливатъ улицитѣ съ миризма. А хората, мъже и жени, сѣкашъ опиянени отъ дъха на цвѣтята, отъ слънчевитѣ лжчи, самитѣ тѣ напоени съ парфюми, сноватъ нагоре на доле, гледатъ съ широко отворени очи и като че не могатъ да се нарадватъ на слънцето, небето, на кжщитѣ и цвѣтята, на свѣтлия день и на себе си.